

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Scrisoare pastorală de Sf. Paști I. P. S. Patriarh
2. Catehism ortodox Traduc. de Pr. St. Iliescu
3. Lege pentru regimul general al Cultelor **
4. Mișcarea Misionară **
5. Daruri, mulțumiri **
6. Parohie vacantă **

Miron,

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Eparhiei Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României.

Cetitorilor și celor ce vor asculta această scrisoare pastorală, har și pace dela Cel-de-sus, iară dela Noi doriri de bine și sănătate.

„Pace Vouă“ (Ioan XX. 19)

Iubiții Mei fii duhovnicești,

După înviere, Mântuitorul s'a arătat celor unsprezece ucenici ai Săi, grăindu-le, înainte de orice, cuvântul „Pace vouă“.

Dumnezeescul Învățător știă bine, câtă nevoie aveau inimile lor în acele clipe de pace.

În adevăr, întâmplările jalnice din zilele patimilor și mai ales cruzimea răstignirii Domnului pe cruce îi tulburase atât de mult, încât rămăseseră sguduiți până în adâncul sufletului.

Amarul durerii și al suferinței îl sim-

țiseră cu atât mai tare, cu cât Mântuitorul Iisus — cât au umblat cu ei pe pământ și ia învățat — deșteptase și sporise nădejdea lor într'atâta, în cât se simțeau chiar pe pragul vieții veșnice, plini de mângâere, de mulțumire și cu nădejdea mântuirii prin harul și ajutorul Lui.

Cele câteva zile de tristeță le arsese într'atât inimile — așa de înflorite și prisoselnic revărsate până atunci, — încât le secase nu numai isvorul lacrimilor plânse, ci și isvorul nădejzii, ce o clipă se ardă-tase mai pre sus de orice nădejde ome-nească.

Dar iată același „pace vouă“, care altă, dată potolise valurile mării și alungase demoni, răsună asupra Ucenicilor ca foș-netele de apă limpede, ce coboară din sân de munte pentru a da viață câmpiilor și a le face să dea rod.

Ucenicii îi aud glasul, îl sorb și simțesc iarăș val de viață nouă, împrosperându-le inimile.

„Pace vouă“ ! — le-a zis Domnul înviat din morți, și ei s'au bucurat cu bucuria, pe cari nimeni nu va mai lua-o dela ei.

*

Aceleași suferințe, ca și ale apostolilor de odinioară vi le-a redeșteptat în suflete și vouă amintirea patimilor și a răstignirii, pe cari Biserica Noastră an de an le ser-bează în slujbele sale de dinaintea Sfin-telor Paști.

Deci nimic mai de lipsă pentru noi toți, ca și Eu să încep cu „pace vouă“ cu-vântul Meu către voi în această zi mare,

în care Sf. Noastră Biserică se îmbracă în haina luminii și înalță către Cel-atot-pu-ternic cântări de bucurie, dorind ca și în sufletele voastre învierea Domnului să aducă pace, liniște, mângâere, nădejde, iar această pace să rodească bucurie și viață nouă.

Iubiți fii sufletești!

Trăim zile de pace, pe care Domnul să le prelungească în nesfârșit spre binele tuturor popoarelor. La hotare e liniște; și fiecare creștin se găsește la vatra sa, slo- bod să-și chivernisească cât mai bine și mai înțelepțește gospodăria. Aceasta însă e pacea popoarelor, care nu presupune totdeauna și în toate cazurile și pacea fie- cărui creștin luat a parte. E pace la ho- tare și liniște în țară; dar aceasta însem- nează numai o părticică de pace, cât timp pacea Mântuitorului nu se găsește în fie- care suflet creștin.

Aceasta nu-i pace, nu-i bucurie deplină.

Căci pacea ce ne înconjoară din afară, adică pacea dintre oameni, nu se poate clădi pe singurătate suflete turburate, pline de ură, patimi, pe suflete descurajate sau cari scormonesc și turbură liniștea dintre oameni prin defăimarea rânduelilor lăsate de Dumnezeu spre binele tuturor.

Pacea adevărată și roditoare pornește din pacea launtrică a fiecărui suflet.

Și cine poate să dea sufletului omenesc această pace? Cine, decât Hristos cel ce a înviat din morți?... Cât de întristate erau sufletele apostolilor! Și cât de bine- cuvântată eră pricina întristării lor su- fletești!

În ziua răstignirii, ei pierduseră doar pe Domnul și stăpânul vieții lor, alături de cari trăiseră clipe de ridicare deasupra sbuciumului vieții și de înfrățire cu îngerii cerului.

În mintea apostolilor eră limpede a- cest lucru și nici nu căutau mângâere de- cât în răspunsul, pe care-l așteptau de la Dumnezeu.

Dacă astăzi sunt mulți creștini, cari n-au pacea sufletească, pricina adevărată e tot aceasta, că vrăjmașul pe unii i-a fă- cut să uite pe Dumnezeu și învățăturile Lui, pe alții i-a despărțit de Domnul și de slujitorii Lui, împingându-i pe căi ră- tăcite.

Le-a răpit inimii pe însuși Dumnezeu,

iar ei nu simțes- și nu observă acest lu- cru, ci din contră caută liniște în dobân- direa unor bunuri trecătoare și neputin- cioase în a le da pacea cea adevărată.

Deci, iubiților, dacă voiți să se sălăș- luiască în sufletele voastre pacea deplină, întoarceți-vă ochii către Dumnezeu.

Indepărtarea voastră de Domnul e ade- vărata cauză a sbuciumului sufleteșc, iar re- dobândirea Lui aduce pace și sănătate binecuvântată.

El a biruit moartea. Cum dar nu va bi- rui lucrurile morții, dintre care cel dintâi e tristețea și descurajarea? Hristos a în- viat din morți și prin asta a redat sufle- lor credincioase Lui încrederea în slujitorii și ucenicii Domnului; și pe urma propo- veduirilor lor, plină de iubire, urmează pacea și mulțumirea.

Tocmai această liniștire a sufletelor, lor ne dovedește că pacea Domnului, înviat din morți, a rodit în sufletele ucenicilor bucurie, după cum ne spune sf. evanghelist:

„Și s'au bucurat ucenicii, văzând că este Domnul“ (Ioan XX, 22).

Precum pacea Mântuitorului se deose- bește de tot ceiace se numește pace ome- nească, prin conținutul ei dumnezeesc și sfințitor, tot astfel bucuria, rodită de ea, nu mai are nimic de a face cu bucuria ce-ți dau lucrurile pământești, oricât de prețioase ar fi ele. Bucuria isvorită din puterea cuvintelor Domnului e o bucurie superioară, care privește bunătățile cerești, ce se pot revărsa asupra noastră pe urma Învierii Domnului. Bucuria aceasta a în- tărit pe apostoli și pe credincioși în con- vingerea, că cel deunăzi răstignit, iar acum înviat, este Fiul lui Dumnezeu, și învățăturile Lui — dacă le vom urmă — ne vor scoate și pe noi din moartea pă- catelor și ne vor deschide porțile pîn- ței de a duce o viață creștinească, supe- rioară, care ne va purta pe calea mân- tuirii.

De aceia, iubiții Mei fii duhovnicești, ascultați vestea cea nouă pe care v'o face ziua cea mare a Învierii Domnului; bucu- rați-vă că Domnul a înviat; puneți la inimă cuvintele din frumoasa cântare de la înviere a sfintei noastre Biserici:

„Ziua învierii, noroadă să ne bucurăm și unul pe altul să îmbrățișem“.

Deschideți largi porțile sufletului, ca să

intre Domnul slavei, căci „bucuria trupului“ după cuvântul înțeleptului, „periciune este sufletului“.

Bucurați-vă, cu bucurie duhovnicească; nimeni să nu fie întristat în ziua aceasta — cum îndemnă Sf. Ioan Hrisostom; căci toți au părăsire la masa duhovnicească a Mântuitorului înviat din morți.

Și, în casa Domnului — adunați la rugăciune — să zicem împreună cu Apostolul Petru: „Bindecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Dumnezeului nostru Iisus Hristos, carele după marea mila sa și prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne a născut pe noi din nou spre nădejde vie“ (I. c. I. v. 3).

Vedeți, iubiții Mei fii duhovnicești, ce zări luminoase deschide sufletelor omenesți vestirea învierii! Intr'adevăr, învierea Domnului înseamnă viață nouă, viață de credință neclintită în puterea lui Dumnezeu, de iubire curată și cuget deschis față de aproapele.

Deci după ce în cursul Sf. Post ne-am „curățit simțirile“ prin pocăință, adică părerea de rău de păcatele făcute, prin mărturisirea lor în fața cucernicului duhovnic, prin sfânta împărtășanie sau cuminicătură, — care, ca un foc curățitor, a ars întinărirea păcatelor și ne-a curățit sufletul: — să ne năzuim a-l păstra în această curățenie de aci înainte. Căci numai cu această hotărîre puternică în suflet,

sfintele Paști, adică învierea Domnului, va fi pentru noi acel praznic, despre care cântarea bisericească zice: „Paștile care sfințesc pe toți credincioșii“, adică ne a proprie de sfințenia Domnului înviat.

Nu încetați nici o clipă a împlini această povață și fiți încredințați, că Dumnezeu va binecuvînta osteneala voastră făcută întru rugăciune smerită, cu binecuvîntarea păcii Lui, din care va rodi adevărata bucurie și începutul unei vieți nouă, cu însărcinări primite dela Domnul și împlinite spre binele și mântuirea voastră.

În această nădejde mă rog și Eu pentru voi — în această zi de mare praznic al păcii, al iubirii și al iertării — folosind cuvintele apostolului Pavel și zicând: „Dumnezeul păcii, cel ce prin sângele veșnicului legământ a sculat din morți pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus, — să vă întărească în orice lucru bun ca să faceți voia Lui, și să lucreze în voi ceiace este bine plăcut în fața Lui, prin Iisus Hristos, căruia fie slavă în vecii vecilor. Amin“. (Evrei XIII, 20—21).

Cu patriarhicești bine cuvântări, al vostru de bine voitor,

MIRON
Patriarh.

București, Sfintele Paști 1929.

CATEHISM ORTODOX CONTRA SECTANȚILOR

Ediția Sf. Sinod bulgar
de Bogoliubov-Kalnev

CAP IV.

Despre legătura dintre biserica pământească și cerească.

§ 1. Despre proslăvirea sfinților în rugăciune.

Intrebare. Biserica, întemeiată de Domnul pentru mântuirea noastră există ea singurată pe pământ?

Răspuns. Nu! Ea este întărită din belșug de către Sf. Duh (Ioan. 14: 16, 26), și se găsește în cea mai strânsă comunicare cu biserica cerească.

Intrebare. Din cine se compune biserica cerească?

Răspuns. Este compusă din cetele îngerști și din sufletele dreptilor cari au atins desăvârșirea. Domnul însuși este capul ei. În epistola apostolicească s'a zis creștinilor: „Vași apropiat de muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel cereș și de zeci de mii de îngeri slăvitori, și de adunarea celor întâi născuți cari sunt scriși în ceruri și de Dumnezeu, judecătorul tuturor, și de duhurile dreptilor celor desăvârșiți“ (Evr. 12: 22, 23).

Intrebare. Ce legătură unește biserica pământească cu cea cerească?

Răspuns. Legătura, ce unește ambele biserici, este rugăciunea cu credință, întărită de simțământul iubirii reciproce. Această iubire, după învățătura Apostolului, „nu piereniciodată“ (1 Cor. 13: 8).

Intrebare. În ce anume se manifestă iubirea bisericii pământește față de cea cerească și invers?

Răspuns. Din partea noastră iubirea se exprimă în *proslăvire* și *rugăciuni* pe cari le înălțăm către sfinți, pomenind viețile lor (Evr. 13: 7). Din partea bisericii cerești iubirea față de noi se exprimă în *ajutor* și *mijlocire* în fața lui Dumnezeu, pentru noi.

Intrebare. De unde vedem aceasta?

Răspuns. Lucrul acesta reiese din Biblie. În cartea lui Sirah se spune, că chiar biserica evreiască veche a dat laudă dreptilor din ceruri (Sirah 44: 14). O atare laudă sau cinste a adus Iisus Navi îngerului înaintea zidurilor Ierihonului. Iar fiii prorocului au preamărit deasemenea pe Sf. proroc Elisei cu venerarea lor (4 Impărcți 1: 15) într-o împrejurare din viața lui pământească.

În Noul Testament, Domnul a zis despre apostoli: „și slava pe care (Tatăl) mi-a dat o, le-am dat-o lor“ (Ioan 17: 22, 26). Pentru acest motiv Pavel și Sila nu au osândit pe temnicer când acesta, în tremur religios, a căzut la picioarele lor (Fapt 16: 29; comp. Luca 5: 8).

Intrebare. De ce apostolul Petru, și îngerul au oprit să li se închine, lucru scris în Faptele Ap. și în Apocalips (Fapt. 10: 25, 26; comp. Apoc. 22: 8, 9)?

Răspuns. Fiindcă închinarea lui Corneliu în fața ap. Petru și a Sf. Ioan Teologul în fața îngerului eră ceva aproape de *îndumnezeire*. Apostolul Petru și îngerul au arătat tocmai acest lucru când au oprit să li se „închine“. Ca oamenii să îndumnezeiască fapăturile — lucrul acesta este protivnic primei porunci din „Decalog“. Când însă sfinții bărbați au adus îngerilor și celor plăcuți lui Dumnezeu — numai „închinăciunea de venerare“ — așa precum li se cuvine — nu au fost osândiți nici decum de Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta, Iisus Navi s'a porsternat îngerului în fața porților Ierihonului (Iisus Navi 5: 14-15): fiii prorocului au căzut înaintea lui Elisei (4 Regi 2: 15) și nu au fost osândiți.

Intrebare. Din ce pricină creștinii ortodocși preamăresc pre Maica lui Dumnezeu, o numesc Născătoare de Dumnezeu, „Impărăteasa Cerească“ și țin, în cinstea ei, multe sărbători?

Răspuns. Deoarece dreapta Elisabeta, înainte de noi, a numit pe Fecioara Maria „Maica Domnului“ (Luca 1: 43). Ba și mai înainte, prorocul Isaia a prezis, că „Fecioara va naște pe Emanoil“ — adică va fi Născătoare de Dumnezeu deoarece cuvântul ebreesc Emanoil înseamnă în românește: „cu noi este Dumnezeu“ (Isaia 7: 14). Îngerul, în ziua Bunei-Vestiri, a zis sfintei Fecioare: „Bucură-te ceea ce ești plină de dar!.... Bine cuvântată ești tu între femei“ (Luca 1: 28). Atunci, Maica lui Dumnezeu a înștiințat prorocind: *că, iată, de acum mă vor fericii toate neamurile*“ (Luca 1: 48). Noi numim pe Maica lui Dumnezeu „Impărăteasa Cerească“, Prea-Curata-fiindcă așa se spune despre ea în cuvântul lui Dumnezeu: „Impărăteasa va sta de-a dreapta (lui Dumnezeu-Hristos) în aur de Ofir“. Domnul nostru, în momentul de față este în cer (Marc. 16: 19) ca împărat. Cu El petrece și Maica Lui. De aceea este ea Impărăteasă. De aceea „numele ei se pomeneste în toate neamurile“; de aceea o slăvesc popoarele „în vecii vecilor“ (Psalm 45: 3-17). O numim și este „Prea-Curată“ deoarece în ziua Bunei-Vestiri, când după exterior eră socotită ca fiind căsătorită, spuse îngerului: „nu știu de bărbat“ (Luca 1: 34, comp. Isaia 7: 14).

§ 2. De ce chemăm pe sfinți în rugăciunile noastre?

Intrebare. De ce chemăm pe sfinți în rugăciunile noastre?

Răspuns. Deoarece avem nevoie întotdeauna de ajutorul lor și credem, că „mult poate rugăciunea sânguincioasă a dreptului“ (Iac. 5: 16; 1 Petr. 3: 12). În această credință ne întărește chiar Dumnezeu. Cândva ne-a poruncit să ne rugăm sfinților. El a zis prietenilor lui Iov: *mergeți la robul meu Iov... și robul meu Iov se va ruga pentru voi, deoarece numai mulțumită lui nu vă voi face după nebunia voastră*“ (Iov 42: 8; comp. Fac. 20: 7).

Intrebare. Această poruncă Dumnezeiască vorbește despre rugăciunile oamenilor cari sunt vii după trup; pot oare creștinii s'o

aplice când vine vorba să se roage dreptilor răposați (cu trupul)?

Răspuns. Da. După cuvintele lui Hristos: „Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al viilor, căci toți sunt vii în el” (Luca 20: 38). Însemnează, că după moartea trupurilor, dreptii nu dispar fără urmă în fața lui Dumnezeu. Ei trăesc întotdeauna cu duhul și îl preamăresc cu rugăciunile lor (Apoc. 5: 9). De aceea dreptii și după moarte pot să se roage pentru ei și pentru noi — oameni trecători. Așa s’au rugat „sufletele celor asupriți pentru Cuvântul lui Dumnezeu”, zicând: „Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru față de cei ce locuiesc pe pământ?” (Apoc. 6; 9, 10). „Nu judeca”, adică nu arăta în mod definitiv adevărul Tău pe pământ până ce nu se vor mântui creștinii (Vezi Apoc. 8: 3, 4).

Intrebare. Oamenii lui Dumnezeu chemați au ei oare în rugăciunile lor, pe sfinții bine-plăcuți lui Dumnezeu după moartea trupeză a acestora din urmă?

Răspuns. Da. În Biblie, obiceiul acesta este înfățișat ascuns, — în expresii cari au nevoie de explicațiuni. Dar pentru acest lucru există pricini. În Vechiul Testament, până la Hristos, dreptii cerului nu au fost încă preamăriți și s’au găsit provizoriu, ca în temniță (1 Petru. 3: 19); iar cărțile Noului Testament au fost scrise de primii „Ziditori” ai bisericii — de apostoli. Lucru foarte firesc: întreaga lor atențiune este îndreptată spre Hristos cu toate că aveau în mare cinste pe dreptii cei vechi (Evr. cap. 11). Cu toate acestea vedem din Biblie de pildă, că proorocul Moisi s’a rugat: „Pomeneste (Doamne) pe Avram, Isac, Israel”... (Esiere 32: 13 vezi Ier. 15: 1). Reiese, din aceste cuvinte, că Moise mărturisește marea însemnătate a patriarhilor în fața lui Dumnezeu. Cu pomenirea lor în rugăciunea sa, Moise face oarecum pe Avram, pe Isac, pe Iacob, mijlocitorii săi și ajutători în fața lui Dumnezeu (Isaia 43: 27). În vechime, credincioșii au fost pătrunși tocmai de conștiința, că sfinții după moartea lor trupeză se roagă, într’adevăr, pentru noi. Așa au crezut iudeii pioși. Primii preoți Onia și Ieremia, amândoi morți trupeză, s’au rugat pentru poporul ebru (2 Mac. 15: 14).

În Noul Testament sufletele dreptilor asupriți se roagă pentru creștini (Apoc. 6: 10),

iar îngerii ridică rugăciunile lor la tronul Dumnezeesc (Apoc. 8: 3, 4), fiindcă ei păzesc pe cei credincioși ajutându-le să săvârșească mântuirea lor (Ps. 34: 9; Evr. 1: 14).

Intrebare. De unde se vede, deosebit de clar, că în biserica creștină străveche credincioșii au chemat în rugăciunile lor pe sfinții morți cu trupul?

Răspuns. Lucrul acesta se vede clar din primele liturghii creștine, ce își trag origina de la apostolii Iacob, Petru și evanghelistul Marcu și tot așa — din inscripțiile de pe morminte, găsite în catacombe, de pildă, la mormântul lui Aticus. În liturghii — după cum se poate convinge ori care om cult, sfinții nu numai că au fost preamăriți cu cântări, dar au fost chemați de credincioși și într’ajutor. Creștinii au cerut ajutor prin rugăciune, de cele mai multe, ori dela Sf. Fecioara Maria pentru a se împlini cele spuse despre ea, de psalmist: „Fica Tirului, și cele mai bogate din popor se vor ruga feței ei”. (Psalm 45: 12). Și Sf. Fecioară ajută acelora cari cer ajutorul ei — fapt ce se vede din Evanghelie (comp. Ioan cap. 2).

Intrebare. Dar cum pot sfinții și Maica Domnului să mijlocească înaintea lui Dumnezeu cu rugăciune când creștinii au Un mijlocitor — Hristos (1 Timot. 2: 5)?

Răspuns. Cu sânge numai Un Domn mijlocește pentru lumea păcătoasă; mijlocitori cu rugăciune însă avem mulți, după cum a zis Apostolul: „prin rugăciunea multora, mulți să aducă mulțămită lui Dumnezeu pentru noi” (2 Cor. 1: 11. Isaia 43: 27). Numai în acest sens numesc ortodocșii și pe Maica lui Dumnezeu — „mijlocitoarea lor” o nădejdie, adică cea mai puternică apărătoare a lor în fața lui Hristos.

Intrebare. În ce chip ascultă sfinții rugăciunile noastre?

Răspuns. Ne ascultă nu cu puterea lor, ci datorită milostivirei lui Dumnezeu. Iar la Dumnezeu toate sunt cu putință credincioșilor (Mat. 19: 26). Exemple din viața proorocului orb Ahia și a proorocului Elisei întăresc acest adevăr. Proorocul Ahia deși orb — dar luminat de Duhul Dumnezeesc, a cunoscut pe soția lui Ieroboam, venită la el (1 Impărați 14: 4-6). Proorocul Elisei a știut despre ceea ce făcuseră slugile lui Sirienilor și lui Ghehazi (2 Imp. 5: 25-27; 6: 8-12).

Despre venerarea moaștelor sfinților bine-plăcuți Domnului.

Intrebare. Ce se numește sfintele moaște în Biserica Ortodoxă?

Răspuns. Numim moaște tot felul de rămașițe de ale sfinților, neputrezite: oase, capete, peri, picioare, mâini și uneori corpuri întregi, prin care Domnul — cu minuni — se preamărește în biserica sa.

Intrebare. Cum se poate să existe corpuri neputrezite când Dumnezeu a zis primului om: „pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Fac. 3:19)?

Răspuns. Dumnezeu a manifestat această dorință lui Adam după căderea în păcat. La facerea lumii Dumnezeu nu a creiat moarte (Înțelep. lui Solomon 2:23, 24). De aceea, datorită voinței speciale a lui Dumnezeu, corpurile unor drepti, cu toate că după legile firei trebuie să fie expuse descompunerii, totuși nu putrezesc nici decum. Se poate întâmpla ca o parte din mâini sau din picioare să se prefacă în țărână; se poate ca să se despartă anumite membre din corp, dar sfântul trup se păstrează uneori aproape întreg nedescompus.

Intrebare. Se amintește oare în Biblie despre moaștele neputrezite ale sfinților?

Răspuns. Se amintește. Așa au fost „oasele” (2 Imp. 13:21) sau după expresia lui Sirah — „corpul” lui Elisei (Sirah 48:1, 14).

În Noul Testament stă scris: „Mormintele se deschiseseră și multe trupuri ale sfinților adormiți se sculară” (Mat. 27:52).

Intrebare. În ce raport stă mărturia evanghelică despre „trupurile” înviate ale sfinților cu moaștele?

Răspuns. După cuvintele apostolului, toți oamenii „se seamănă întru stricăciune” (1 Cor. 15:42), toți sunt prefăcuți, pe cale firească, în țărână (Fac. 3:19). Această țărână se va îmbrăca întru nestricăciune (1 Cor. 15:43) la judecata de apoi a Domnului. E de remarcat faptul, că Ev. Matei vorbește despre învierea *corpurilor sfinților* înainte de învierea obștească. Evanghelistul nu vorbește despre învierea *țărânei*, ci despre *corpurile sfinților*. Insemnează cu probabilitate că putem să presupunem că cele mai mici părțicule din aceste corpuri au stat în pământ neputrezite după cum au fost găsite în biserica creștină moaștele proorocului Isaia, Ieremia, Obadia, Zaharia. Aceștia, odată cu noua lor apariție pe pământ au mărtu-

risit despre dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos.

Intrebare. Ce putere au moaștele sfinților?

Răspuns. Judecate în sine nu au nici o putere. Cu atotputernicia lui Dumnezeu însă, din moaștele sfinților pot apărea minuni și vindecări, ca din „trupul” lui Elisei (2 Imp. 13:20, 21).

În Noul Testament, acest adevăr nu prezintă niciun fel de îndoială. Din Fapt Apostolilor se știe, că chiar ștergarele sau pistelcele lui Pavel aveau puterea de a face minuni: când le puneau asupra bolnavilor „boalele se depărtau de ei” (Fapt. 19:12). Cu atât mai mult, după voința lui Dumnezeu, pot avea loc minuni — pentru folosul spiritual al credincioșilor — din moaștele sfinților, ca unii ce au fost biserici ale Sf. Duh (1 Cor. 16:19); Fapt. 5:15).

Intrebare. Trebuie oare să venerăm moaștele sfinților?

Răspuns. În Vechiul Testament, se construiau — deasupra lor — morminte și monumente pentru prea mărirea lor (2 Imp. 23:17, 18). Domnul Iisus, vorbind de acest lucru nu osândește pe ziditor (Mat. 23:19-31). În felul acesta, biserica ortodoxă fericește sau venerază moaștele sfinților preamărind cu aceasta amintirea prietenilor lui Dumnezeu (Ioan 15:14; 14:23).

Intrebare. Ce mărturii ne-au lăsat trecutul creștin despre venerarea moaștelor?

Răspuns. Cele mai felurite mărturii. În trecut creștinii adunau cu piozitate rămășițele sfinților — de pildă moaștele Sf. Ignatie Purtătorul de Dumnezeu și Policarp. În secolul al douălea au construit deasupra lor biserici și altare. Sf. Ciril al Ierusalimului zice: „Nu numai sufletele sfinților sunt vrednice de venerare, ci și corpurile lor în cari există o oarecare putere și tărie: mortul care a fost pus în mormântul lui Elisei atingându-se de trupul proorocului a înviat”.

Tot astfel vorbește și Sf. Efrem Sirul: „Sfintele moaște au întotdeauna harul săvârșirii de minuni al Sf. Duh”. Pentru acest motiv, sinodul din Gangra — în pravila 19, osândește strașnic pe acei eretici cari spurcau locurile în cari odihneau moaștele sfinților mucenici. Această osândă se răsfrânge și asupra tuturor sectanților noștri cari bârfesc: moaștele sfinților și pe cei cari le venerază.

MIHAI I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate:

Adunările legiuitoare au votat și adoptat, iar Noi sancționăm ce urmează:

LEGE PENTRU REGIMUL GENERAL AL CULTELOR

I.

Dispozițiuni generale

Art. 1.—Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune, întrucât exercițiul lor nu atinge ordinea publică bunele moravuri și legile sale de organizare.

Art. 2.—Impiedicarea exercițiului liber al oricărui cult se va pedepsi potrivit dispozițiunilor respective din codul penal.

Serviciile religioase în afară de biserici sau case de rugăciuni se vor face cu observarea strictă a legilor și regulamentelor în vigoare, evitându-se orice acte cari ar putea aduce vreo jignire celorlalte culte sau ar constitui demonstrațiuni împotriva lor.

Art. 3.—Credințele religioase nu pot împiedica pe nimeni a dobândi sau exercita drepturile civile și politice, nici nu pot scuti pe nimeni dela obligațiunile impuse de legi.

Art. 4.—Nimeni nu poate fi urmărit de autoritățile bisericești pentru motivul că și-a îndeplinit vreo obligație impusă de legi sau că nu a săvârșit vreo faptă oprită de legi.

Art. 5.—Nimeni nu poate fi constrâns să participe la serviciile religioase ale unui alt cult.

Indatorirea funcționarilor și militarilor ținută prin serviciul lor sau comandați să participe la serviciile religioase oficiale nu poate fi considerată ca constrângere.

Art. 6.—Constituirea de organizațiuni politice pe bază confesională și tratarea chestiunilor de politică militantă în sânul corporațiunilor și instituțiunilor bisericești sunt interzise.

Art. 7.—Nici un cult nu poate avea relațiuni de dependență cu vreo autoritate sau organizație bisericească din străinătate, afară de cele impuse de principiile lui dogmatice și juridico-canonice.

Relațiunile dintre Stat și cultul catolic —singurul în țară cu asemenea dependență— vor putea fi stabilite printr'un acord special,

care va fi supus Corpurilor legiuitoare pentru aprobare.

Art. 8.—Jurisdicțiunea autorităților religioase ale cultelor din țară nu se poate întinde în afară de teritoriul Statului român.

Asemenea nici autoritățile religioase ale cultelor din străinătate nu vor putea exercita nici o jurisdicțiune în cuprinsul Statului român.

Art. 9.—Culte și asociațiunile religioase nu pot primi ajutoare materiale din străinătate direct sau indirect, fără a le aduce la cunoștința guvernului.

Ele sunt obligate să comunice Ministerului Cultelor orice ajutoare de asemenea natură.

Când scopul pentru care se dau ori se întrebuințează aceste ajutoare este protivnic intereselor Statului sau armoniei interconfesionale a țării, Ministerul Cultelor va putea interzice primirea lor, sub sancțiunea retragerii temporare sau definitive a ajutorului de Stat pentru culte și a anulării autorizației de funcționare pentru asociațiunile religioase.

Art. 10.—Membrii clerului, ai organelor de conducere și funcționarii de orice categorie ai cultelor și instituțiunilor lor trebuie să fie cetățeni români, cari să bucure de toate drepturile civile și politice și cari nu au fost condamnați prin sentință definitivă pentru crime contra bunelor moravuri și contra siguranței Statului și în genere pentru orice faptă care ar atrage interdicțiune corecțională.

În mod excepțional, Ministerul Cultelor poate admite ca membri ai clerului și cetățeni străini, însă pentru un timp limitat și numai în cazul când existența sau funcționarea unei comunități religioase ar fi periclitată prin încetarea serviciului religios.

Instanțele judecătorești sunt obligate să comunice ministerului Cultelor, iar acesta șefilor cultelor respective orice sentință de condamnare definitivă de natura celor mai

sus arătate, privitoare la membrii clerului și la funcționarii de orice categorie ai cultelor.

Șefii Cultelor (Mitropoliții, Episcopii, Superintendenții, etc.) vor fi judecați pentru delictele ordinare și politice de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 11. — Organizațiile cultelor istorice, create și reprezentate în conformitate cu sistemul lor de organizare și prevăzute în statute (comunitățile, parohiile, protopopiatele, monastirile, capitulele, episcopiile, arhiepiscopiile, mitropoliile, etc.), sunt persoane juridice.

Art. 12. — Culele își vor conduce afacerile lor interne în conformitate cu statutul lor de organizare, aprobat în condițiunile legii de față.

Administrarea patrimoniilor și fundațiilor lor se va face de către organele competente ale cultelor, sub supravegherea autorităților bisericești superioare.

Fundațiunile vor fi administrate potrivit actelor de fundațiune ori dispozițiunilor testamentare și nu vor putea fi folosite decât în scopurile speciale pentru cari sunt destinate.

Culele vor putea face schimbări în destinația patrimoniilor și fundațiilor lor numai în conformitate cu statutul lor de organizare și cu legile în vigoare.

Achizițiunile, cu titlu gratuit, de averi mobile și imobile, de către Cule, vor fi supuse prevederilor art. 811 și 817 din codul civil român.

Art. 13. — Hotărârile instanțelor disciplinare și judecătorești ale cultelor se execută prin organele lor proprii.

La cererea autorităților bisericești, făcută prin mijlocirea Ministerului Cultelor, organele executive ale Statului vor da concursul lor pentru aducerea la îndeplinire a acestor hotărâri.

Art. 14. — Culele pot înființa, administra și controla instituțiuni culturale și de binefacere în marginile și potrivit dispozițiunilor legilor privitoare la acest fel de instituțiuni.

Art. 15. — Culele pot înființa și conduce institute speciale pentru pregătirea clerului lor.

Programele pentru studiile teologice vor fi stabilite de autoritatea bisericească competentă și vor fi comunicate Ministerului Cultelor.

Studiul istoriei, al limbei și literaturii române și al Constituțiunii țării sunt obligatorii în aceste institute și se vor predă conform unui program stabilit de autoritatea bisericească competentă în acord cu Ministerul Cultelor și acel al Instrucțiunii, așa fel ca să nu împiedice pregătirea teologică specială și să fie compatibil cu caracterul religios-moral al acestor institute.

Diplomele de pregătire teologică obținute în străinătate vor trebui să fie echivalate pe baza unui examen special cu programa studiilor de istorie, de limba și literatura română și de Constituțiunea țării, obligatorii în institutele teologice din țară ale cultelor respective.

Examenenele pentru echivalarea diplomelor din străinătate se vor face la institutele teologice cu cădere ale cultelor respective de către o comisiune la lucrările căreia va asista un reprezentant al Ministerului Cultelor.

Art. 16. — Culele au dreptul a face instrucțiunea religioasă a elevilor de credința lor din școlile publice și particulare, conform legilor privitoare la instrucțiunea publică.

Asemenea au dreptul a săvârși, prin preoții lor, în armată, în spitalele civile și militare orfeline, școale corecționale și penitenciare, pentru credincioșii lor, servicii religioase de orice natură, cu observarea legilor sau regulamentelor instituțiunilor respective.

Când numărul credincioșilor unui cult din institutele enumerate la aliniatul precedent va necesita preoți proprii, autoritățile respective vor putea angaja asemenea preoți pe seama lor.

Art. 17. — Culele pot întreține cimitire proprii pentru credincioșii lor.

Comunele sunt datoare a înființa și întreține cimitire comune pentru culele cari nu au cimitire proprii.

Art. 18. — Toate culele sunt datoare a face servicii religioase la solemnitățile naționale și la cele ale Familiei Domnitoare.

Areste solemnități se vor fixa prin regulamentul acestei legi.

Art. 19. — Bisericile (Casele de rugăciuni), curtea, cimitirile și odoarele sacre nu pot fi nici urmărite, nici sechestrate, sub nici o formă.

Art. 20. — Actele stării civile sunt de atribuiția legii civile.

Întocmirea acestor acte va trebui să preceadă totdeauna binecuvântarea religioasă.

II.

Raporturile dintre Stat și culte

Art. 21.—Pe lângă Biserica ortodoxă, a cărei organizare este stabilită prin lege specială, în Statul român mai există următoarele culte istorice:

- a) Cultul român greco-catolic (unit);
- b) Cultul catolic (de rit latin, grec-rutean și armean);
- c) Cultul reformat (calvin);
- d) Cultul evanghelic-luteran;
- e) Cultul unitarian;
- f) Cultul armeano-gregorian;
- g) Cultul mozaic (cu diferitele sale rituri);
- h) Cultul mohamedan.

Art. 22.—Culte noi pot fi recunoscute în Stat dacă centesiunea de credință și principii lor religioase morale nu vor fi protivnice ordinii publice, bunelor moravuri și legilor țării și dacă sistemul lor de organizare, conducere și administrare va fi în conformitate cu dispozițiunile legii de față.

Pentru obținerea recunoașterii, ele vor trebui să prezinte Ministerului Cultelor un statut, cuprinzând confesiunea de credință, principiile religioase morale și sistemul de organizare, conducere și administrare, care statut, după ce va fi examinat de Ministerul Cultelor, va fi supus aprobării Corpurilor legiuitoare.

Recunoașterea dată unui cult nou poate fi revocată, pe aceeaș cale, dacă organele, corporațiile și membrii săi contravin în mod fățiș dispozițiunilor acestei legi și ale statutului aprobat.

Art. 23.—Capacitatea juridică a cultelor noi recunoscute se limitează la achizițiuni de imobile și bunuri necesare numai pentru serviciul divin (Case de rugăciuni) locuințe pentru slujtori și cimitire.

Înainte de transcrierea sau intabularea dreptului de achiziție pentru astfel de imobile și bunuri vor trebui să aibă aprobarea Ministerului de Culte.

Art. 24.—Asociațiunile religioase și funcționarea lor stau sub regimul legilor privitoare la asociațiuni în genere și la întruniri publice.

Sunt cu desăvârșire interzise, sub sancțiunea pedepselor prevăzute în codul penal, acele asociațiuni religioase cari propagă doctrine de natură a aduce atingere legilor de organizare ale Statului și instituțiilor

sale și cari prin practicile lor rituale contravin bunelor moravuri și ordinii publice.

Asociațiunile religioase cari vor primi și vor înscrie printre membrii lor persoane ce au părăsit un cult fără îndeplinirea formalităților prevăzute la art. 45, se vor pedepsi conform dispozițiunilor respective din codul penal.

Autorizațiunile pentru funcționare a asociațiunilor religioase se vor acordă de autoritățile în drept pe baza avizului conform al Ministerului Cultelor, căruia aceste asociațiuni sunt obligate a-i trimite sau prezenta orice acte și informațiuni privitoare la organizarea și activitatea lor.

Autorizările de funcționare ale asociațiunilor religioase vor putea fi anulate pe aceeaș cale în caz de neobservare strictă a condițiunilor stabilite și impuse de autoritățile competente ale Statului.

Art. 25.—Statul are asupra tuturor cultelor dreptul de supraveghere și control, care se va exercita prin Ministerul Cultelor.

Autoritățile tuturor sunt datoare să trimită și să dea acestui Minister sau delegților săi autorizați orice acte oficiale și orice informație li s'ar cere.

Art. 26.—Toate instrucțiunile și ordinele de interes obștesc, date de autoritățile cultelor slujitorilor sau credincioșilor lor, se vor aduce în acelaș timp și la cunoștința Ministerului Cultelor.

Acesta va interzice executarea instrucțiunilor și ordinelor sari sunt contrare ordinii publice, bunelor moravuri, legilor în vigoare și siguranței Statului.

Art. 27.—Șefii cultelor (mitropoliții, episcopii, superintendenții, etc.), aleși sau numiți în conformitate cu statele lor de organizare, nu vor fi recunoscuți și introduși în funcțiune, decât după aprobarea Maiestății Sale Regelui, dată pe baza recomandării Ministerului de Culte și după depunerea jurământului de fidelitate către Suveran și de supunere față de Constituție și legile țării.

Formula de jurământ este următoarea:

Înainte de Dumnezeu, jur credință Maiestății Sale Regelui României și succesorilor săi;

Jur că voi respecta și voi face să se respecte de către subalternii mei Constituțiunea și legile țării;

Jur că nu voi întreprinde nici o acțiune

de natură a aduce atingere ordinii publice sau integrității Statului român;

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Funcționarii publici ai cultelor, la intrarea în slujbă, vor depune, înaintea autorității lor competente, jurământul de credință către Maiestatea Sa Regele și de supunere față de Constituție și legile țării, în prezența unui reprezentant al guvernului.

Formula de jurământ pentru acești funcționari va fi cea prevăzută la art. 11 al regulamentului funcționarilor publici.

Cei cari nu au depus acest jurământ până la intrarea în vigoare a acestei legi, îl vor depune în termenul ce se va fixa de Ministerul Cultelor.

Procedura depunerii jurământului se va determina prin regulamentul acestei legi.

Art. 28. — Cultele nu pot crea eparhii (dieceze, superintendenții, etc.), peste cele existente în momentul promulgării legii de față și nici nu pot schimba titulatură, întinderea și sediul vreunei eparhii decât cu aprobarea guvernului, dată prin lege specială.

Art. 29. — Cheltuielile pentru întreținerea cultelor și instituțiilor lor se vor acoperi în primul rând din mijloacele proprii ale cultelor, create și administrate în conformitate cu statul lor de organizare.

Art. 30. — Cultele pot impune credincioșilor lor contribuțiuni pentru scopurile arătate în articolul precedent.

Aceste contribuțiuni vor putea fi încasate și prin organele fiscale ale Statului, dar numai pentru instituțiile și exigențele bisericesti și culturale existente în momentul promulgării legii de față și în condițiile stabilite, prevăzute în regulamentul de aplicare al legii.

Datele privitoare la aceste contribuțiuni se vor ține la dispozițiunea Ministerului de Culte și Ministerului de Finanțe, pentru a se putea cerceta dacă cultele s'au conformat dispozițiilor cuprinse în acest articol.

Pentru încasarea prin organele fiscale ale Statului a eventualelor contribuțiuni impuse pentru noi instituțiuni și exigențe, cultele vor trebui să obțină aprobarea prealabilă a Ministerului de Culte și a Ministerului de Finanțe.

Atr. 31. — Ajutoarele pe cari Statul le va acorda diferitelor culte vor fi în raport cu numărul credincioșilor cetățeni români ai

lor față de populația totală a țării, cu situația materială a cultelor respective și cu nevoile lor reale.

Aceste ajutoare vor fi date pentru acoperirea nevoilor lor pentru necesități specificate și constatate că ar depăși veniturile ce au și niciodată sub forma de sume globale.

Ele vor putea fi retrase sau suspendate de Ministerul Cultelor *celor vinovați* pentru agitațiuni împotriva ordinii și siguranței Statului și pentru violarea dispozițiilor acestei legi.

Art. 32. — Completarea veniturilor clerului și plata funcționarilor cultelor se vor face după norme generale, stabilite prin lege și în armonizare cu salariile funcționarilor publici.

Art. 33. — Pentru a putea obține ajutor dela Stat în scopul susținerii clerului slujitor, parohiile sau comunitățile ce se vor înființa de aci înainte trebuie să aibă cel puțin 400 familii în comunele urbane și 200 în comunele rurale.

În cazuri bine motivate se pot ajuta și parohii sau comunități cu un număr mai mic de familii.

Art. 34. — Cultele cari primesc ajutor dela Stat vor ține conturile de venituri și cheltuieli la dispoziția Ministerului Cultelor, care va controla dacă sumele acordate au fost întrebuințate potrivit destinațiunii lor și cu respectarea legii contabilității publice privitoare la instituțiile cu caracter autonom.

Controlul prevăzut în acest articol se va face pe baza unui regulament special, întocmit de Ministerul Cultelor împreună cu Ministerul Finanțelor.

Art. 35. — Toate numirile membrilor clerului și funcționarilor de orice categorie ai cultelor în posturi subvenționate de Stat vor trebui să fie comunicate Ministerului Cultelor.

Art. 36. — Ordinele și congregațiile religioase, existente pe teritoriul Statului român înainte de promulgarea acestei legi, își vor păstra actualele case și mănăstiri, dacă superiorul (provincialul) și membrii lor vor fi cetățeni români și vor locui în țară.

Superiorii (provincialii) și membrii cari nu vor voi sau nu vor dobândi cetățenia română nu vor mai putea rămâne în țară ca membri ai ordinului ori congregației respective.

Termenul de îndeplinire a acestei con-

dițiuni va fi fixat de Ministerul Cultelor.

Case și mănăstiri noi vor putea fi deschise numai cu autorizația guvernului.

Ordine și congregațiuni noi nu se vor putea așeza în țară decât pe bază de lege.

Art. 37.—Averea cultelor dispărute revine de drept Statului.

Art. 38. — Instituțiunea patronului cu drepturile și obligațiunile de orice categorie este și rămâne desființată fără nici o indemnizare.

Art. 39.—Situția juridică (titlul de proprietate) a imobilelor (biserici, case parohiale și dependențe) și bunurilor bisericești cari până la promulgarea acestei legi erau patronate se va verifica și eventual rectifica în cărțile funduare după următoarele principii:

a) dacă se constată, cu ocazia verificării, că aceste imobile și bunuri aparțin comunităților bisericești locale, ele rămân în deplina lor proprietate și posesiune;

b) dacă se constată că aparțin patronului fie acesta Stat sau instituțiune a sa (județ, comună, etc.), fie particular—ele rămân în proprietatea acestora, dar în posesiunea comunității locale;

c) dacă patronul particular care deține un drept de patronat al imobilelor și bunurilor trece asupra Statului, iar posesiunea rămâne comunității locale;

d) dacă patronul imobilelor și bunurilor bisericești dintr'o comunitate locală care s'a desființat pe cale legală sau prin dispariția credincioșilor, este Statul, acesta va dispune liber de ele; iar dacă este un particular, acesta, în acord cu ministerul Cultelor, va afecta posesiunea lor pentru trebuințele generale ale cultului.

Aceleași principii se aplică și pentru cazul că e vorba de alte părți constitutive și instituțiuni ale cultelor decât comunitățile locale.

Verificarea prevăzută în acest articol va fi făcută, la cererea Ministerului Cultelor, de tribunalele în circumscripția cărora se află imobilele și bunurile, după ce vor fi citate părțile interesate.

Statul va fi reprezentat prin Ministerul Cultelor.

Hotărîrea tribunalului este supusă apelului în termen de 15 zile dela comunicare.

Hotărîrea definitivă va fi înaintată judecătorei unde se află cărțile funduare spre a

se face confirmarea sau rectificarea cuvenită.

Art. 40.—Corespondența organelor bisericești cu autoritățile Statului se va face în limba română.

III.

Relațiunile dintre culte.

Art. 41. — Membrii unui cult nu pot fi constrânși să contribuie la întreținerea altui cult.

Art. 42. — Preoții unui cult pot săvârși slujbe și ceremonii religioase numai credincioșilor cultului propriu.

Excepții dela această dispoziție se pot face în cazul când credincioșii unui cult, cari n'au preot în localitate, ar cere ei înșiși la locuința lui serviciul preotului unui alt cult și numai pentru cazuri de extremă necesitate și urgență.

Art 43.—Constituțiunea garantând tuturor cetățenilor libertatea de conștiință, oricine are dreptul de a aparține oricărui cult.

Art. 44.—Oricine a împlinit vârsta de 18 ani poate trece dela un cult la altul, observând formele stabilite în această lege.

De acest drept nu beneficiază acei ce suferă de boale cari împiedică libera voință.

Femeile măritate pot să-și schimbe religiunea chiar înainte de împlinirea vârstei de 18 ani.

Art. 45.— Oricine, întrunind condițiunile dela articolul precedent, voeste să intre sau să treacă la alt cult, va anunța această intenție, în persoană și însoțit de doi martori, ofițerului stării civile al comunei unde domiciliază.

Ofițerul stării civile va încheia proces-verbal despre declarația de trecere, semnat de cel ce face declarația și de martori, și-l va înainta, în copie, în termen cel mult de 8 zile dela data declarațiunii, preotului cărui aparține declarantul.

Anunțarea trecerii se poate face și în forma unei declarațiuni autentice la judecătoreie sau la notarul public și depusă la ofițerul stării civile.

Dacă în termen de 30 zile dela înștiințarea preotului autorul declarației nu revine asupra ei, trecerea se consideră făcută de plin drept dela această dată.

Ofițerul stării civile va face, în acest caz, modificările cuvenite în registrele respective.

va elibera declarantului o dovadă oficială despre trecere, anunțând aceasta atât preotului căruia a aparținut, cât și aceluia la care a trecut.

Revenirea asupra declarațiunii de trecere se face cu observarea aceluiași formalități.

Formalitățile articolului de față se aplică și acelor cari vor să părăsească vreun cult fără a trece la altul.

Declarațiunile sau cererile de cari se ocupă acest articol sunt scutite de timbru.

Art. 46. — Oricine trece dela un cult la altul este dator a suporta toate sarcinile materiale impuse de statutele și de angajamentele luate față de cultul părăsit până la sfârșitul anului în care s'a făcut trecerea.

Este interzis cultelor primirea de credincioși, cari părăsind un cult n'au îndeplinit formalitățile de trecere prevăzute în art. 45.

Art. 47. — Copiii ai căror părinți aparțin aceleiaș regiuni, urmează religiunea părinților.

Dacă unul din părinți trece la alt cult, copiii de sexul lui sub etatea de 18 ani, urmează cultul părintelui trecut.

Când unul din soți trece la religiunea celuilalt, copiii sub 18 ani urmează religiunea comună a părinților.

Dacă părinții nu sunt de aceeaș religiune, tatăl are dreptul de a determina, pentru fiecare copil în parte, căreia din cele două religiuni ale părinților săi aparține. Aceasta însă odată pentru totdeauna, anume cu prilejul înscrierii copilului în registrele stării civile.

Orice convențiuni anterioare căsătoriei prin cari s'ar hotărî religiunea copiilor vor fi nule și neavenite.

Dacă tatăl copilului este mort, acest drept revine mamei.

Art. 48. — Copiii nelegitimi urmează religiunea mamei.

Art. 49. — Copiii găsiți, dacă nu au nici o indicațiune cu privire la religia lor sau a părinților, urmează religiunea aceluia care i-a primit spre creștere, iar dacă sunt așezați în azile (case de creștere), stabilirea religiunii lor se va face după criteriile următoare:

a) Dacă azilul este întreținut de vreo instituție confesională, vor urma religiunea instituției respective;

b) Dacă azilul este întreținut de comună sau județ, vor urma religiunea majorității

locuitorilor din acea comună sau din acel județ;

c) Dacă azilul este întreținut de Stat, copiii vor urma religiune ortodoxă.

Art. 50. — În caz de adopțiune, copiii orfani de ambii părinți sub vârsta de 18 ani, pot urma religiunea adoptatului, la dorința acestuia, manifestată înaintea ofițerului stări civile.

Dacă ambii soți adoptă de comun acord, religiunea copiilor orfani va fi determinată potrivit art. 47.

Dacă amândoi sau numai unul dintre părinții copiilor adoptați trăesc, copiii nu vor putea urma religiunea adoptatului decât cu învoirea prealabilă a părinților.

Dispozițiuni finale.

Art. 51. — Toate cultele sunt datoare a-și pune în concordanță statutele lor de organizare cu dispozițiunile legii de față, în termen de un an dela publicarea regulamentului ei de aplicare, înaintându-le Ministerului Cultelor spre aprobare și confirmare prin decret regal, dat în baza unui jurnal al Consiliului de miniștri.

Aprobarea are de scop a constata că în statute nu sunt dispozițiuni contrare legii.

Modificările ulterioare în statutele de organizare se vor face cu aceeaș procedură.

Art. 52. — Situația juridică a bunurilor bisericesti, aflate dincolo de frontierele Statului român și cari aparțin cultelor din țară, precum și a bunurilor din țară cari aparțin cultelor din afară, va fi determinată prin convențiuni speciale.

Art. 53. — Drepturile recunoscute comunității baptiste prin jurnalul Consiliului de miniștri No. 2.680 din 21 Noemvrie 1827 se mențin.

Statutul comunității baptiste, aprobat prin acest jurnal, va fi pus de acord cu dispozițiunile legii de față și înaintat Ministerului Cultelor pentru o nouă aprobare.

Art. 54. — Ministerul Cultelor va stabili și decreta, în termen de șase luni dela promulgarea legii, normele după cari cultele cari nu au organizațiune ierarhică—mozaic și musulman—urmează să procedeze pentru întocmirea statutului lor de organizare.

Organizarea cultului mozaic se va face astfel ca aderenții acestui cult dintr'o localitate să constituie o singură comunitate, menținându-se cu organizația lor deosebită

comunitățile spaniole din Vechiul Regat și cele ortodoxe din Transilvania.

Art. 55.—Până la întocmirea și aprobarea statutului de organizare al cultului mozaic și până la alegerea unui reprezentant religios, conform acestui statut, reprezentantul cultului mozaic în Senat va fi tot reprezentantul religios al Uniunii Comunităților evrești din Vechiul Regat.

Art. 56.—Toate bunurile mobile sau imobile afectate unei instituțiuni întreținute de cultul mozaic, aflate astăzi pe numele unei persoane fizice sau societăți particulare, trec de drept și fără îndeplinirea nici unei formalități în stăpânirea comunității mozaice respective, din ziua constituirii acesteia ca persoană juridică.

Mutațiunile acestea de proprietate sunt scutite de orice taxe.

Tribunalul situațiunii locului va constata dacă dispozițiunile cerute de lege sunt îndeplinite. Aceasta la cererea președintelui comunității respective.

Dispozițiunile cuprinse în acest articol se referă și la bunurile mobile și imobile afectate parohiilor reformate (calvine) și evanghelice-luterane depe teritoriul Vechiul Regat, cu excepția celor puse sub sech-stru în timpul războiului (1916—1918).

Art. 57.—Dispozițiunile din această lege privesc și biserica ortodoxă, întrucât nu sunt contrare legii speciale de organizare a acestei Biserici.

Art. 58. — Un regulament întocmit de Ministerul Cultelor va desvolta și lămuri în

amănunt principiile și dispozițiunile acestei legi.

Art. 59.—Toate legile, statutele, regule-mente, ordonanțele și dispozițiunile de orice natură în vigoare înainte de promul-garea legii de față, ori contrare ei, sunt și rămân abrogate.

Această lege s'a votat de Senat în șe-dința dela 31 Martie anul 1928 și s'a adoptat cu majoritate de *una sută patruzeci* voturi, contra *opt*.

Președinte, CONST. I. NICOLAESCU
(L. S. S.)

Secretar, AL. M. ALIMĂNESCU

Această lege s'a votat de Adunarea de-putaților în ședința dela 6 Aprilie anul 1928 și s'a adoptat cu majoritate de *una sută douăzeci și șase* voturi, contra *patru*.

Președinte, N. N. SĂVEANU
(L. S. A. D.)

Secretar, G. GÂRDA

Promulgăm această lege și ordonăm ca ea să fie investită cu sigiliul Statului și pu-blicată în *Monitorul Oficial*.

Dat în București, la 12 Aprilie 1928. În numele Maestășii
Sale Regelui Mihai I:
NICOLAE, Principe al României,
MIRON, Patriarhul României,
GHEORGHE BUZDUGAN.
(L. S. St.)

Ministru cultelor și artelor,
AL. LAPEDATU

Ministru justiției ad-Interim,
G. ARGETOIANU

No. 1.093.

MIȘCAREA MISIONARA

Mersul cercurilor pastorale din protopo-piatul Vlașca. În cursul anului trecut au funcționat nouă cercuri pastorale, dintre care opt la parohiile rurale și unul orășe-nesc, în orașul de reședință Giurgiu.

Cercul I Brăniștari, pus sub conducerea Preotului Ion Cocoru (Brăniștari) a desvol-tat o activitate frumoasă, ținând ședință în următoarele parohii: *Comana* (Februarie), *Falaștioacă* (Martie), *Budeni* (Aprilie), *Uzunu* (Maiu) *Grădiștea* (Octombrie), *Uzunu* (Noem-brie). *Brăniștari* (16 Decembrie). La parohiile Călugăreni și Dadilov nu s'au ținut ședințe

din pricină că parohii respectivi n'au dat concursul trebuitor cercului pastoral, pentru care lucru au fost amendați de Sf. Mitro-polie cu reținerea salariului pe zece zile.

Cu prilejul ținerii sedințelor s'au împărțit broșuri religioase morale și iconițe procurate din fondul cercului respectiv. Sectanți nu sunt în cuprinsul acestui cerc.

Cercul II Cămineasca, pus sub conducerea preotului C. Coman — un harnic și pri-ceput președinte de cerc — a ținut sedințe în următoarele centre: *Pângălești* (5 Feb.) *Tângăru* (11 Martie), *Bila* (6 Mai), *Strâmba*

(1 Iulie), *Pângăleşti* (16 Decembrie). Restul parohiilor s'a ținut sedințe pe ultimul trim. din 1927, de oarece itinerariul fusese stabilit 1 Sept. 1927—1 Sept. 1928. De remarcat este că ședințele acestui cerc sunt foarte reușite și ca săvârșirea cultului divin și în ceace privește chestiunile ce formează subiectul conferințelor la sedințele publice. Preotul C. Coman este un animator al preoților și bun propagandist al credinței ortodoxe. S'au remarcat la acest cerc și preoții I. Brăila (Bila) precum și preotul G. B. Nuță de la parohia Pr. Nicolae — ca preoți capabili și înțelegători a chestiunilor de propagandă religioasă. Sectari nu sunt în cuprinsul acestui cerc. S'au împărțit de asemenea cărți, broșuri și iconițe din fondul cercului respectiv.

Cercul III Băneasa, pus sub conducerea preotului I. Netejor (Băneasa) a ținut sedințe în următoarele parohii: *Băneasa* (22 Ianuarie), *Petrile* (19 Februarie), *Vlad Tepeș* (13 Maiu), *Frasin* (10 Iunie) *Meletie* (11 Noembrie) *Dăița* (21 Noembrie), nu s'a ținut sedință în parohia Pueni Prundu, biserica fiind în reparație. Sedințele au fost bine reușite, părintele președinte fiind ajutat de preoții Andrei Georgescu (Petrile) și de preotul N. Brezeanu (Dăița). Dealtminteria toți preoții corespund chemării președintelui împreună cu cântăreții. S'au distribuit cu ocazia sedințelor, broșuri, cărți și foi din Duminica Ortodoxă. În cuprinsul acestui cerc nu sunt sectanți.

Cercul IV Daia, pus sub conducerea preotului N. Păunescu (Daia), a ținut sedințe în următoarele parohii: *Frătești*, *Daia*, *Turbatu*, *Gostinu* și *Braniștea*. Alături de preotul N. Păunescu lucrează cu multă râvnă preotul vârstnic Manea Georgescu dela parohia Frătești și preotul N. Nicolaescu (Brăniștea). Ședințele sunt reușite și în mare parte au diminuat propaganda adventistă ce se face în parohiile: Gostinu, Braniștea și filiala Remuș, unde numita propagandă are aderenți. În Gostinu și Braniștea au chiar case de rugăciune. Pentru ca această propagandă să fie combătută cu mai multă eficacitate sunt de părere ca părintele misionar să viziteze aceste centre contaminate și prin luminile și sfaturile sale, nădăjduiesc că va întoarce pe mulți dela rătăcire și timpul cel mai favorabil ar fi să cerceteze aceste centre la o dată, când se va ține și sedința

cercului pastoral. Cu ocazia sedințelor se împart cărți de propagandă religioasă și morală.

Cercul V Ghizdaru, pus sub conducerea preotului Teodor Popescu (Ghizdaru) un preot inimos și bun propagandist religios, a ținut sedințe în următoarele parohii: *Stănești* (8 Ianuarie) *Vieru* (5 Februarie) *Bălanu* (4 Martie), *Hodivoia* (22 Aprilie), *Stănești* parohie (6 Maiu), *Putineiu* (20 Maiu) *Ghizdaru* (24 Iunie). Insufletitorul acestui cerc este însuși președintele cercului care desvoltă o activitate religio-morală și culturală foarte frumoasă. Pe lângă problemele cu caracter religios s'a prea mărit în sedințele acestui cerc, domnia și faptele glorioase ale decedatului rege Ferdinand I, având sedințe foarte reușite la Putineiu și Stănești. Susținători ai cercului s'au remarcat proții: Al. Vătăseanu (Oncești) și preotul Bucur Nuțulescu (Hodivoia). Sectanți nu sunt în cuprinsul cercului.

Cercul VI Malu, sub conducerea preotului Teodor Christian (Malu), a ținut sedință în următoarele parohii: *Gogoșari*, *Malu*, *Slobozia*, *Cacaleți* și *Gogoșari noi*. Exact la datorie și în adevărata notă preotească este preotul Teodor Christian, președintele acestui cerc, care muncește pentru reușita sedințelor. Cercul acesta e mic, totuși susținători buni are în preoții: Pan. Anculescu, (Cacaleți) și preotul Petre Georgescu (Slobozia), cel din urmă desvoltă și în parohia sa o vrednică și pilduitoare activitate pastorală nelăsând nici o sărbătoare sau Duminică fără a predică. Datorită activității sale este bine apreciat de parohienii săi și sfatul este ascultat. Sectanți în cuprinsul acestui cerc nu sunt.

Cercul VII Arsache, pus sub conducerea preotului T. Popescu (Arsache) un președinte bine edificat și intenționat asupra problemelor de propagandă religioasă, a ținut sedințe în următoarele parohii: *Știrbei-Vodă*, *Bălării*, *Arsache* (12 Februarie) *Găujani* (18 Martie) *Petroșani* (29 Aprilie) *Bujoru* (10 Iunie).

Cele mai reușite sedințe au fost la Arsache la Petroșani cu ocazia alipirei Basarabiei, la care ședință a vorbit frumos și Directorul școlii primare D-1 Teodor Popescu care a dat concurs reușit ca școlarii recitând și executând cântări patriotice și religioase; și la Gonjan și Bujoru unde s'a ținut conferințe contra sectanților, pocăiți și adven-

tiștii În cuprinsul acestui cerc pocăiții au aderenți în parohie Gonjani, iar adventiști în Bujoru și Petroșani. Pentru combaterea mai cu folos sunt de părere ca părintele misionar să cerceteze aceste centre și să ajute propadanda de asanare pe care a început-o cercul pastoral de câțiva ani. Din fondul cercului s'a împărțit broșuri și iconițe la ședințe.

Cercul VIII Toporu, pus sub conducerea Preotului Ion Adamesteanu — preot cu bune calități, a ținut ședințe în următoarele parohii: *Cantemir, Petru Rareș, Toporu, Chiriac și Beiu*. Activitatea cercului este ajutată efectiv și de Preoții: Al. Constantinescu (Chiriac) și I. M. Pană (Beiu). Sectanți în acest cerc nu sunt. S'au împărțit broșuri și iconițe cu ocazia ședințelor cercui respectiv.

Cercul orășenesc Giurgu a ținut ședințe săptămânale în fiecare Joi la biserica Sf. Gheorghe, Sf. Treime și Adormire după cum urmează.

16 Februarie Vorbește Păr. St. Burilescu despre Fiul Risipitor, dând explicațiuni creștine ascultătorilor.

23 Februarie. Vorbește Domnul Diomed Verziu despre Invățătura Mântuitorului.

1 Martie. Vorbește D-l Magistrat N. Oprișan, biserica și dorința creștinilor de a cerceta.

8 Martie. Vorbește D-l I. Dianu ziarist despre Credința strămoșească și iubirea ce biserica o arăta tuturor ramurilor sociale.

15 Martie. Vorbește Păr. referent cultural Manea Popescu despre: Trupul și sângele lui Hristos.

22 Martie. Vorbește Păr. Ioan C. Popescu de la bis. Sf. Treime despre: Rolul Sf. Cruci în trecutul bisericeii și astăzi.

29 Martie. Vorbește Păr. Marin Popescu de la bis. Sf. Nicolae, dă sfaturi morale și bună purtare complectând Pr. Ion C. Popescu de la bis. Sf. Treime.

5 Aprilie. Vorbește Preotul Zamfir Popescu despre: Planul economiei Dumnezești cu care ședință se închid ședințele de primăvară.

8 Noembrie, se deschide ședințele religioase printr'un tedeum și conferință a subsemnatului privitoare la rostul cercului pastoral și datoria fiecărui creștin de a se cultiva din punct de vedere religios moral.

15 Noembrie. Vorbește Preotul Căpitan N. Popescu despre Sf. Scriptură și rolul ei în lume.

22 Noembrie. Vorbește Preotul Șt. Burilescu despre Idei Creștine ce trebuiesc urmate dând sfaturi și îndemnuri morale participanților.

29 Noembrie. Vorbește Preotul I. C. Popescu — președintele cercului — despre raportul dintre viață și moarte. Conferința bine studiată a făcut frumoasă impresie.

6 Decembrie. Vorbește Preotul Marin Popescu de la bis. Sf. Nicolae despre viața și activitatea Sf. Ierarh Nicolae.

13 Decembrie. Vorbește Păr. Protopop Gh. I. Popescu despre viața și activitatea apostolului Pavel.

20. Decembrie Vorbește Păr. Președinte Ioan C. Popescu de la bis. Sf. Treime despre Nașterea Domnului și despre felul cum trabue să se pregătească ori ce creștin pentru marea sărbătoare. Cu această ședință se încheie ciclul de ședințe pe anul 1928. În general, ședințele au fost reușite, creștinii frecventează regulat aceste ședințe și-i interesează ceia ce se expune, probă că vin și pe timp rău (viscol, ger etc.), de la depărtări mari. La toate ședințele corul societății „Lyra“ a participat executând frumos cântări religioase și imne liturgice. În ce privește cercul pastoral Giurgiu, păr. președinte se străduiește ca ședințele să fie cât mai reușite, făcând propaganda intensă în acest scop.

Pentru această muncă și pentru stimularea sa, sunt de părere, I. P. S. Stăpâne, a-i se acorda distincțiunea de a purta brâu albastru ca ceilalți președinți de cercuri din protopopiat.

Supunându-vă la cunoștință cele de mai sus, cu smerenie vă fac cunoscut, că și de acum înainte vom fi în serviciul propagandei culturale religioase prin cercurile pastorale al căror rezultat e din an în an mai eficace și munca preoților mai evidentă.

Sunt, cu cel mai profund respect, al I. P. S. Voastre, prea plecat și prea supus serv.

Protoiereu, Pr. Gh. I. POPESCU

AU APĂRUT :

„CARTEA DE RUGĂCIUNE, PENTRU TOT ROMÂNUL“. 150 pag. Format obicnuit, Lei 80 legată și 20 Lei broșată.

„CARTICĂ DE RUGĂCIUNI“, 242 pag. Format micuț. Pentru bărbați, de purtat în buzunarul pieptarului; pentru femei în trăsna de mână. Lei 155 în piele aurită; Lei 90 în piele simplă; Lei 70 și 80 în pânză; Lei 25, Broșată.

de Dr. MIRON CRISTEA, Patriarh.

Se recomandă tuturor.

„APOSTOLUL“

DARURI ȘI MULȚUMIRI

SUBVENȚII

Câte-va județe și primării au luat laudabilul obicei de-a introduce în bugetele lor ajutoare mai însemnate pentru scopuri bisericesti. În fruntea lor stă primăria București și județul Ilfov; apoi primăria Ploiești și județul Prahova. Publicăm în numărul acesta subvențiile votate de jud. Ilfov:

1. Pentru înființata „Academie de muzică bisericască” lei 100.000.
2. Pentru „Școala de cântăreți bisericesti Patriarhul Miron” din București lei 100.000.
3. Pentru „Căminul preoților din jud. Ilfov (pelângă cele 100.000 lei din trecut) încă lei 500.000. Se va ridica la Cheia în Munte.
4. Pentru „Seminarul călugăresc” dela Cernica lei 100.000.
5. Pentru „Sanatoriul preoțesc” dela Techirghiol încă lei 100.000.
6. Pentru repararea Catedralei din București lei sumă nefixată.
7. Pentru „Societatea preoților” ajutorul din București lei 100.000
8. Pentru zidirea și repararea de case parohiale în județ lei 600.000.
9. Pentru zidirea și repararea de biserică lei 3.000.000.

Mulțumită tuturor celor ce s'au ostenit în acest scop și contribuabililor, cari au sporit veniturile județului.

Consiliul parohial al celor două Biserici din comuna Isvoarele jud. Prahova, aduce recunoștință mulțumiri tuturor enoriașilor Bisericii filiale „Sf. Trei Ierarhi”, cari prin osărdia părintelui Gheorghe, au înzestrat Biserica cu un rând de veșminte noi, în valoare de 11.000 lei.

Dumnezeu să primească darul și să binecuvânteze pe dăruitori.

Epitropia parohiei Flămânda, jud. Teleorman aduce călduroasa mulțumiri Băncii Populare „Sf. Ilie” din această comună, care după stăruința parohului Pr. Petre Popescu, a donat bisericăi una Evanghelie legată în catifea cu colțurile argintate în valoare de lei 4.000.

Asemenea se aduc călduroase mulțumiri d-lui Marin Popescu din această comună, Subinspector Centrala Cooperativelor Sătești, care a donat bisericăi un rând complet de Sf. Vase (Potir, Disc, Stea și Copie) în valoare de lei 2.700.

Și d-lui Florea Cr. Teican tot din această comună, care a donat un Liturghier și un Catavassier legate în valoare de lei 500.

— Biserica „Sf. Apostoli” din comuna Zimnicea a fost înfrumusețată cu următoarele obiecte:

a) Două sfeșnice împărătești (de alamă) în valoare de lei 30.000 (trei zeci mii).

b) O icoană mare de argint (Cuv. Paraschiva) în valoare de lei 16.000 (șasesprezece mii)

Atât icoana cât și sfeșnicile au fost dăruite de D-na și D-nul Florica și Petrică Iliescu, enoriași acestei biserici.

c) Două candelă de argint, aurite, donate de Gheorghe Spiridon.

O caldă mulțumire și o arhierească binecuvântare pentru aceste inimi creștine.

PAROHIE VACANTĂ

Se publică concursul pentru ocuparea postului de preot paroh din parohia „Mahalaua” cu termen de 30 zile dela această publicație în „Apostolul”.

Parohia este compusă din satele Mahalaua și Valea Voivozilor cu 320 familii și 1322 suflete.

Biserica este de zid în stare mediocră. Se primește leafă dela Stat conform gradului de studii, iar venitul epitrahirului se cifrează la circa cinci mii lei anual. În parohie mai există un preot ajutor. Casă parohială și pământ nu are.

Cererile însoțite de acte și memorii se înaintează acestei protopopii, care cu raport amănunțit le trimete Arhiepiscopiei pentru a dispune.

Protopop, D. N. I.

AU APĂRUT:

- Vol. I. — 69 „CUVÂNTĂRI ȘI PREDICI ale unui teolog, mai târziu cleric român în țară sub stăpânire străină”. Pag. 382 — 1888-1902. Lei 120. —
Vol. II. — 55 „PASTORALE ȘI CUVÂNTĂRI ale unui episcop român în țară sub stăpânire străină”. Pagini 306. — 1910-1919. Lei 50. —
Vol. III. — 95. „CUVÂNTĂRI. Trei ani de propoveduire pastorală”. Pagini 356 — 1919-1922. Lei 60. —

toate de

DR. MIRON CRISTEA

Data fiind valoarea autorului, le recomandăm preoțimii noastre spre cumpărare și folosire în munca ei pastorală.

„APOSTOLUL”